

Το ποτάμι αυτή την εποχή είχε λίγο νερό. Μόνο σ'ένα μέρος, που έκλωθε την κοίτη του, κρατούσε πολύ νερό, εκεί σχημάτιζε μια λίμνη, μια «γκιόλα». Σ' αυτό το μέρος του ποταμού που τόλεγαν «της Γκόρενας ταγροκάβακα» πήγαι-ναν να κολυμπήσουν και τα φιλαράκια μας. Το βάθος του νερού σ'εκείνο το μέρος έφθανε και τα δυο μέτρα, δυο «μποϊα» όπως έλεγαν. Στην από δω όχθη ήταν μια συστά-δα από καβάκια, από αγριολεύκες μέσα στο χωράφι της κυρά Γκόρενας γι'αυτό και τόλεγαν έτσι το μέρος. Ένα από αυτά τα καβάκια το είχε χτυπήσει κεραυνός και είχε κάψει τον κορμό του. Αυτό όμως δεν ξεράθηκε, κατάφερε να επι-ζήσει, ζωντάνεψε και μετά από χρόνια θέριαψε ένα και μοναδικό κλαδί του που είχε πάρει κλίση προς το ποτάμι, έμπαινε μέσα μέχρι τρία-τέσσερα μέτρα και ένα μέτρο από την επιφάνεια του νερού. Είχε χοντρήνη και πολύ και είχε πετάξει και πολλά παράκλαδα. Αυτόν τον κλαδόκορμο της αγριολεύκας χρησιμοποιούσε για εξέδρα ο Θεοφάνης και απολάμβανε της βουτιές στο νερό.

Έφτασαν στο ποτάμι λαχανιασμένοι, ξάπλωσαν στο χορ-ταράκι της όχθης με κρεμασμένα τα πόδια να βρέχονται μέχρι τα γόνατα από το νερό και άναψαν και το τσιγαράκι τους. Έμειναν έτσι ξάπλωμένοι ανάσκελα αρκετή ώρα, καπνί-ζοντας και χαζεύοντας τον ουρανό με τα λαμπερά αστέρια.

Πρώτος σηκώθηκε ο Πολύκαρπος, ξαναέβγαλε παντελόνι και σώβρακο, έκανε ένα γύρο τη γκιόλα, βρήκε το σημείο που ήξερε ότι τα νερά εκεί ήταν ρηχά και μπήκε μέσα. Προχώρησε με προσοχή λίγα μέτρα μέσα και όταν τα νερά του έφθασαν στο ύψος της μέσης βούτηξε όλο το σώμα του αφήνοντας μόνο το κεφάλι του έξω, Βαριανασαίνοντας σα Βουβάλι. Δεν ήξερε κολύμπι, φοβόταν πολύ τα Βαθιά νερά όπως φοβόταν και τα φίδια. Σ' όλα τάλλα αυτός υπερτερού-σε και αυτός έκανε κουμάντο στους δυο τους, στο νερό όμως και στα φίδια ο φίλος του ήταν άπιαστος, δεν παίζο-νταν, γι'αυτό και τον άφηνε ελεύθερο να τα χειρίζεται και να τα απολαμβάνει όπως ήθελε. Μια-δυο φορές που είχε ξεθαρρέψει με το νερό και είχε παρασυρθεί κινδύνεψε να πνιγεί και πάντα τον έσωνε ο Θεοφάνης.

Από πίσω του σηκώθηκε και ο Φάνης. Πέταξε και αυτός τα ρούχα του και σκαρφάλωσε στον πλαγιασμένο κορμό του αγροκάβακου, έδωσε ένα σάλτο και έπεσε θεαματικά με το κεφάλι στο νερό, χάθηκε για λίγο κάτω στα κοκκινωπά νερά του ποταμού και βγήκε στην επιφάνεια πεντέξι μέτρα μακριά από το σημείο που έκανε τη βουτιά. Φύσηξε με πολύ θόρυβο τον αέρα από τα πνευμόνια του και τα γέμισε με φρέσκο τινάζοντας συγχρόνως το κεφάλι του πέρα δώθε. Ο Πολύκαρπος από τα ρηχά τον καμάρωνε και τον θαύμα-ζε απολαμβάνοντας όμως και αυτός μέσα από το νερό την υπέροχη καλοκαιρινή βραδυά. Ο Θεοφάνης συνέχισε να Βουτά και να ξαναβουτά κολυμπώντας από τη μια άκρη της γκιόλας στην άλλη απολαμβάνοντας και αυτός το νερό και τη βραδυά με τον τρόπο του. Πέρασε έτσι αρκετή ώρα. Ο Πολύκαρπος σηκώθηκε όρθιος μέσα στο νερό, γύρισε προς το μέρος που υπολόγιζε ότι κολυμπούσε ο φίλος του και τον σφύριξε δυο-τρεις φορές φωνάζοντας τον:

«Αιντε φίλους, πέρασι ώρα, βγες στα ρηχά για να φύγουμε.»

Ο Θεοφάνης τον άκουσε αν και είχε απομακρυνθεί πάρα πολύ, έστριψε το σώμα του και άρχισε να κολυμπάει προς την όχθη που ήδη είχε βγει ο Πολύκαρπος και ψευτοσκοπίζονταν με το φανελάκι του. Στον δεξί ώμο του αισθάνθηκε κάτι να τον ακουμπάει, γύρισε το κεφάλι του και είδε στο λιγοστό φως της αστροφεγγιάς, μια νεροφίδα να τον προ-σπερνά απεγνωσμένα για να απομακρυνθεί. Χαμογέλασε, με μια γρήγορη κίνηση, σαν αρπαχτικό, χουφτωσε το φίδι από τον λαιμό, κάτω από το κεφάλι, αυτό νιώθοντας κίνδυνο, τυλήχτηκε

στο χέρι του. Ο Θεοφάνης έχωσε το χέρι με το φίδι μέσα στο νερό για να μη το δει ο Πολύκαρπος.

«Καρπόοο, Καρπόοοοοο,» φώναξε πλησιάζοντας στην όχθη.

«Λέει ρε»

«Έπιασα ένα τρανό ψάρι, μια τούρνα, άντε τυχερέ, σε βόλεψα το βραδινό φαΐ»

Το νερό σε εκείνο το σημείο ήταν πολύ βαθύ, ο μικρός με το αριστερό χέρι του γραπώθηκε από μια χοντρή ρίζα που προεξήχε και πέταξε το φίδι έξω προς τον φίλο του. Αυτό, αφού διέγραψε μια ημικυκλική τροχιά προσγειώθηκε στη γυμνή πλάτη του πολύκαρπου, γύρω από τον λαιμό του.

Ο Πολύκαρπος κατατρόμαξε, ουρλιάζοντας και με σπα-σμωνδικές χειρονομίες πέταξε το νερόφιδο από πάνω του. Πήρε μεγάλη λαχτάρα και θύμωσε με το αστείο του φίλου του.

«Α' ρε κωλόπαιδο, τι να σε κάνω που είσι στα βαθιά, θα σι τακτοποιήσου όμως μη αγανιάειζ.»

Θυμωμένος όπως ήταν ντύθηκε βιαστικά, έβαλε τα παπούτσια του και μετά μάζεψε από κάτω τα ρούχα και τα παπούτσια του Θεοφάνη, τα πήρε παραμάσχαλα και ξεκί-νησε να φύγει.

«Εγώ φεύγω κοτιρίταρε, πήρα κι τα θκας τα παρτάλια κι να διούμι πως θα γυρίεις στου χουριό ξυπόλτους μέσα στα ντριβόλια κι γκουλιόμπαρους να ξιφτυλιστείς.»

Ο Θεοφάνης τα χρειάστηκε και άρχισε να τον παρακαλάει:

«Μη του κάνς αυτό ρε φίλους, τι θα κάμου δω μούν κι μαναχός κι γκόλιος, θα μι φαν τα ζλάπια.»

Ο Πολύκαρπος απομακρύνθηκε καμιά τριακοσαριά μέτρα και χάθηκε στο σκοτάδι αφήνοντας μόνο του τον Θεοφάνη γυμνό μέσα στο νερό. Το ξανασκέφτηκε, τον λυπήθηκε και γύρισε πίσω.

«Έλα όξου ρε άχρηστε, τι να σι κάνου που σιαψχάου.»

Ο Θεοφάνης βγήκε από το ποτάμι και πήγε δειλά-δειλά κοντά του, άρπαξε και μια κλωτσιά στον γυμνό πισινό του αλλά κιχ δεν έβγαλε, έδειχνε πολύ μετανιωμένος γι'αυτό που έκανε στον φίλο του. Πήρε τα ρούχα του, ντύθηκε και έφυγαν μαζί για το χωριό.

[το κείμενο είναι από το βιβλίο του Θεόφιλου: Στα χρόνια του ζωναράδικου](#)